

MUNCĂ COMUNITATE POLITICĂ RĂZBOI



Câteva cuvinte
despre broșura...

Traducerea și adaptarea acestui text nu au fost făcute în urma vreunui interes literar sau artistic, ci din cauza apatiei generale ce ne înconjoară zilnic. Nevoia comună pentru schimbare și opoziția față de ce avem în față ne-au împins la diseminarea acestui text.

În câteva pagini ușor de citit se găsește o analiză serioasă a societății actuale. Concluziile sunt ușor de tras pentru oricine nu-și ignoră rolul de roțiță a mecanismului dominant-opresiv. Înțelegem organizarea societății ca o matrice a separațiilor veșnic schimbătoare. Slabi și divizați suntem materia primă ce structurează tocmai sistemul exploatare.

Sperăm ca acest minim efort să ajute la realizarea unei minime conștiințe de clasă, la privirea realității în termeni de clasă și la ascuțirea războiului de clasă ce are loc oricum în mod necesar.

Pentru Revoluție
Pentru Comunism
Pentru Anarhie

...de către membrii
colectivului negru

PRIMAVARĂ 2015

„Tuturor oamenilor li se cere opinia în legătura cu orice detaliu pentru a-i preveni de la a avea o opinie asupra totalității.”

Raoul Vaneigem



Ne uităm în jurul nostru și vedem o lume asupra căreia nu avem control. Lupta noastră zilnică pentru supraviețuire are loc în fața unui fundal imens și veșnic schimbător...



...trecând de la dezastru natural la atac terorist... de la o nouă dietă la o nouă foamete... de la scandalul sexual al unei vedete la un scandal de corupție politică... de la război religios la miracol economic... de la o nouă reclamă seducătoare la clișee televizate ce se plâng de guvernarea actuală... de la sugestii pentru a fi amantul ideal la sugestii pentru a calma suporterii echipelor sportive... de la noi crime ale poliției la noi probleme de sănătate...



Aceleași procese au loc peste tot... în guverne democratice și în guverne totalitare... în corporații și în afacerile de cartier... în cheeseburgeri și în soia... în operă, în pop și în hip-hop... în fiecare țară și în fiecare limbă... în închisori, în școli, în spitale, în fabrici, în clădiri de birouri, în zone de război și în aprozare... Ceva se hrănește de pe urma vieților noastre și ne scuipă apoi imaginea lor în față.

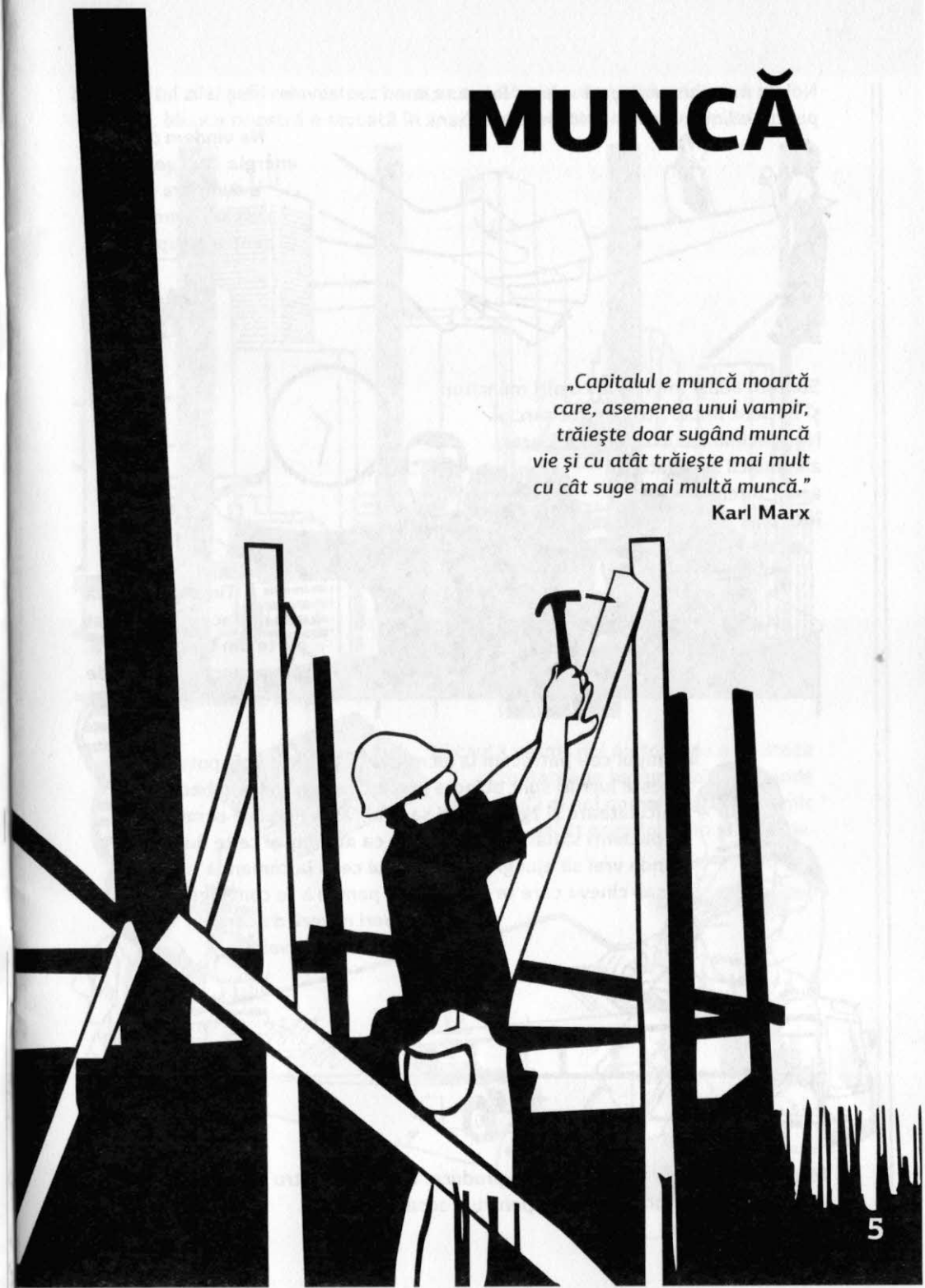


Acel ceva e un produs al propriei noastre activități... viețile noastre de zi cu zi vândute oră după oră, săptămână după săptămână, generație după generație. Nu avem proprietate sau o afacere din care să facem bani, așa că suntem forțați să ne vindem timpul și energia altcuiva. Noi suntem clasa muncitoare modernă – prolii.

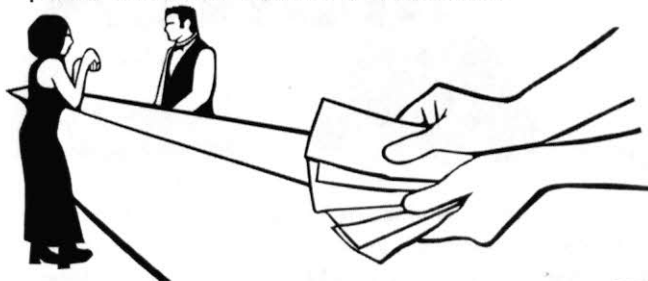
MUNCĂ

„Capitalul e muncă moartă care, asemenea unui vampir, trăiește doar sugând muncă vie și cu atât trăiește mai mult cu cât suge mai multă muncă.”

Karl Marx



Noi nu muncim pentru că vrem. Noi muncim pentru că nu avem alt mod de a face bani.



Ne vindem timpul și energia unui șef pentru a cumpăra lucrurile de care avem nevoie pentru a supraviețui.



Suntem aduși împreună cu alți muncitori și ne sunt împărțite diferite sarcini. Ne specializăm în diferite aspecte ale muncii și repetăm acele sarcini într-una.



Timpul nostru la lucru nu face cu adevărat parte din viața noastră. E timp mort controlat de șefii și managerii noștri.

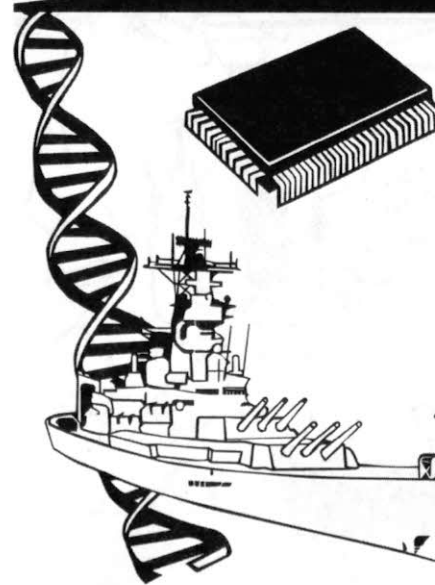
În timpul ce-l petrecem la lucru facem ceva ce șefii pot vinde.

Aceste lucruri sunt obiecte precum cămăși de bumbac, calculatoare și zgârie-nori sau calități ca podele curate și pacienți sănătoși sau servicii ca autobusul ce te duce unde vrei să ajungi sau chelnerul ce-ți ia comanda sau cineva care te sună acasă pentru a te convinge să cumperi mizerii de care nu ai nevoie.



Munca nu e făcută pentru ceea ce produce. O facem pentru a fi plătiți, iar șeful ne plătește pentru a scoate un profit.

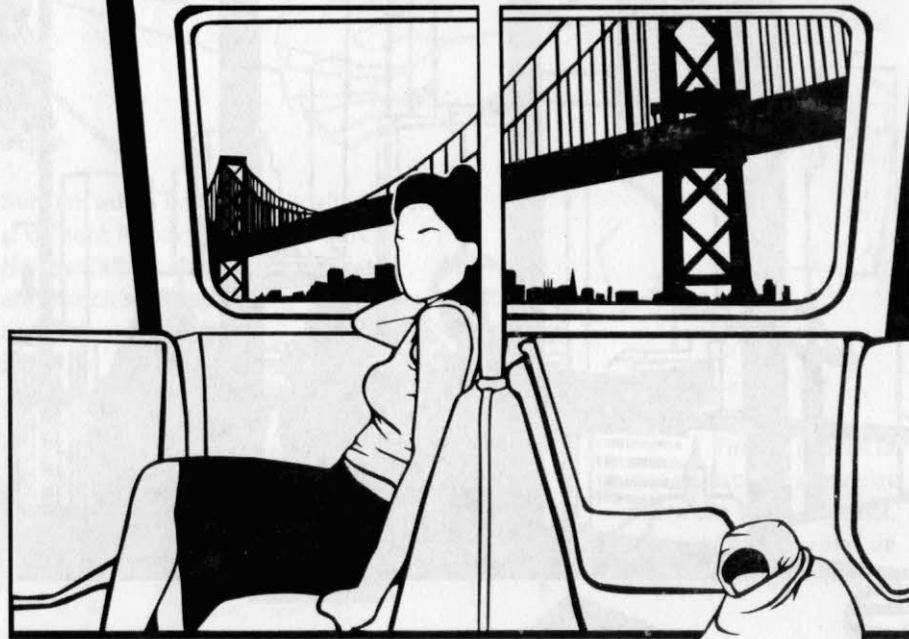
La sfârșitul zilei șefii reinvestesc banii ce noi îi producem și își măresc afacerile. Munca noastră e stocată în ceva ce șefii dețin și vând – capital.



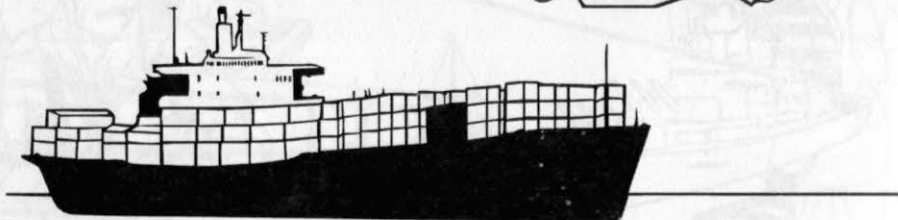
Ei caută veșnic noi metode de a ne stoca activitatea în lucruri, noi piețe unde să o vândă și noi oameni ce nu au nimic de vândut decât propriul timp și energia.



Ceea ce primim în urma muncii sunt destui bani pentru a plăti chiria, mâncarea, hainele și berea – destul cât să ne facă să ne întoarcem la lucru. Când nu suntem la lucru, pierdem vremea mergând sau venind de la lucru, pregătindu-ne pentru lucru, odihnindu-ne din cauza lucrului sau îmbătându-ne pentru a uita de lucru.



Singurul lucru mai rău decât locul de muncă e a nu avea unul. Atunci ne pierdem săptămânile căutând de lucru, fără a fi plătiți pentru asta. Dacă șomajul există, e foarte greu de accesat și niciodată nu e cât un salariu. Amenințarea constantă a lipsei de muncă e ceea ce ne împinge să mergem la lucru în fiecare zi.

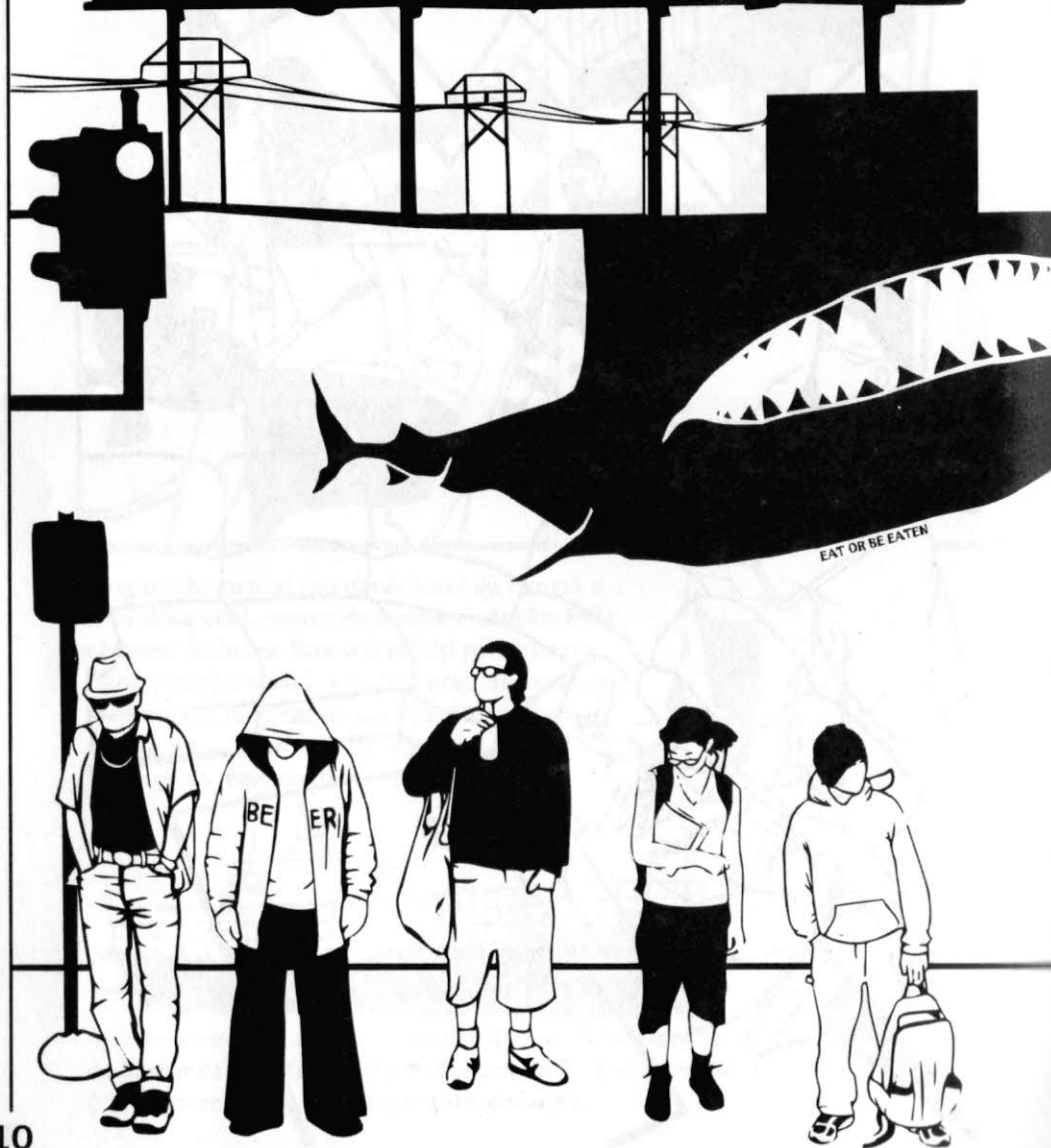


Și munca noastră e baza societății ăsteia. Puterea ce șefii o capătă de la munca noastră crește de fiecare dată când o prestăm. E forța dominantă din fiecare țară din lume.

La lucru ne aflăm sub controlul șefilor noștri și al piețelor pe care ei vând. Însă o mână invizibilă ne impune o disciplină de lucru și o lipsă de sens și în restul vieții noastre. Viața ne apare ca un fel de spectacol ce îl privim din afară, dar asupra căruia nu avem nici un control.



Tot felul de alte activități tind să devină la fel de alienante, plictisitoare și stresante ca lucrul: munca domestică, munca pentru școală, timpul liber. **Ăsta-i capitalismul.**



ANTI-MUNCĂ

„Normal că capitaliștii sunt foarte mulțumiți de sistemul capitalist. De ce n-ar fi? Se îmbogățesc în urma lui.”

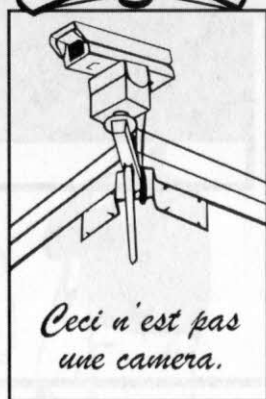
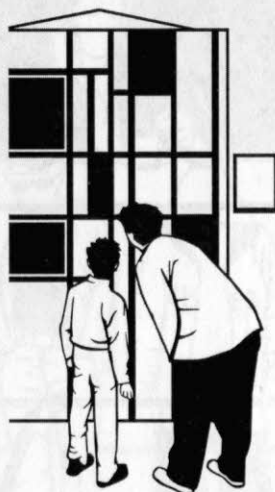
Alexander Berkman



Munca e o experiență foarte diferită în funcție de ce parte a ei te afli. Pentru șefii noștri, munca e modul prin care ei fac bani pentru a face și mai mulți bani. Pentru noi munca e un mod mizerabil de a supraviețui. Cu cât ne plătesc mai puțin, cu atât mai puțin câștigăm. Cu cât ne pun să muncim mai repede cu atât mai din greu trebuie să muncim.



Interesele noastre sunt opuse și e o luptă constantă între șefi și muncitori la muncă – și în restul societății bazate pe muncă. Cu cât plătim mai mult ca chirie sau bilet de autobuz, cu atât trebuie să muncim mai mult pentru a ne plăti chiria sau biletul de autobuz.



Starea curentă a salariilor, șomajului, orelor și condițiilor de lucru ca și politica, arta și tehnologia sunt rezultatul stării curente a acestei lupte de clasă. Chiar și simpla apărare a propriilor noastre interese în această luptă, e punctul de început al subminării capitalismului.

COMUNITATE

„E timpul ca fiecare rebel să se trezească și să realizeze faptul că „poporul” și clasa muncitoare nu au nimic în comun.”

Joe Hill

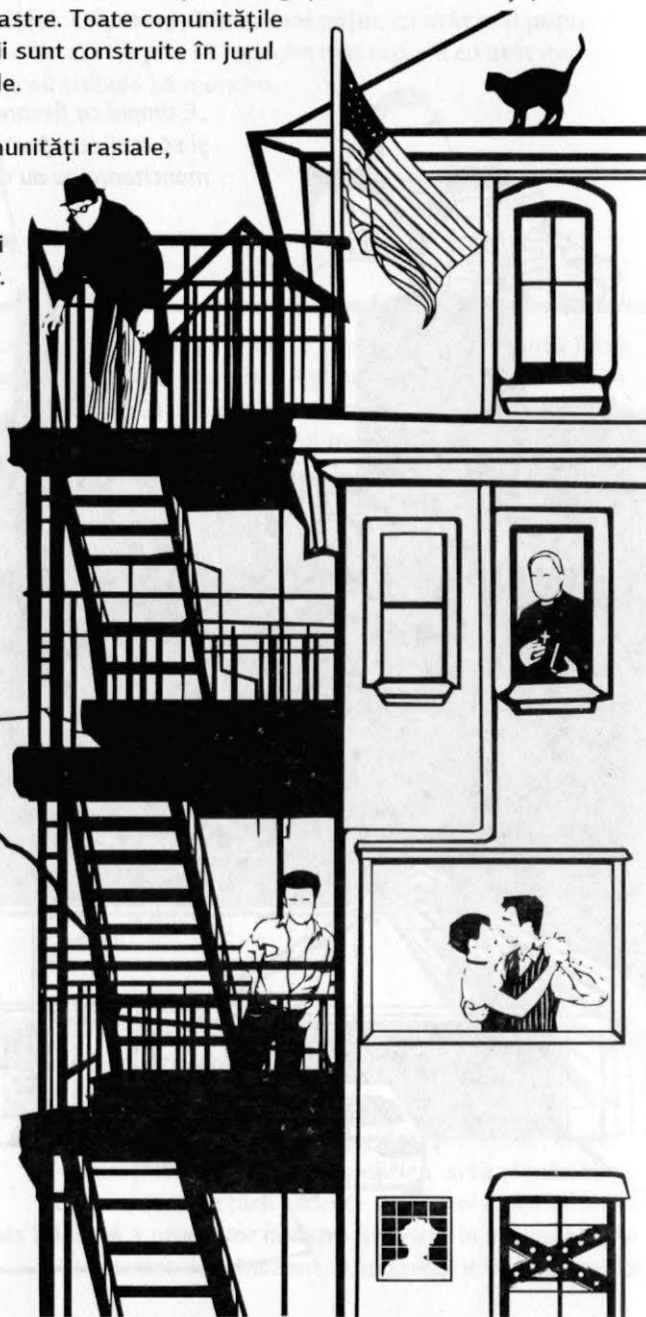


Civilizația e foarte puternic divizată. Majoritatea dintre noi ne petrecem marea parte a timpului nostru muncind și suntem în mare parte săraci, în timp ce patronii, care sunt în mare parte bogați, administrează și profită de pe urma muncii noastre. Toate comunitățile și instituțiile societății sunt construite în jurul acestei diviziuni simple.

Există diviziuni și comunități rasiale, culturale și de limbaj. Există diviziuni sexuale și de vârstă și comunități în jurul lor. Există comunitatea națiunii și a cetățenilor pe lângă diviziunea dintre națiuni și dintre cei cu și cei fără cetățenie.

Suntem divizați și uniți în jurul religiei și ideologiei.

Suntem aduși împreună să cumpărăm și să vindem pe piață.



Unele dintre identitățile astea există de milenii. Unele sunt rezultatul direct al modului în care muncim azi. Înșă toate sunt acum organizate în jurul capitalului. Toate sunt folosite pentru a ajuta șefii în a acumula mai mult din timpul nostru mort stocat în lucruri și pentru a împiedica distrugerea societății datorită diviziunii de bază.



Săracii unei țări sunt făcuți să se identifice cu bogații aceleiași țări și să se lupte cu săracii altor țări. Muncitorilor le e mai greu să organizeze o grevă cu muncitori care arată diferit și care vorbesc o limbă diferită, în special dacă un grup se crede mai special decât celălalt.

Aceste diviziuni și comunități sunt reflectate în și reflectă la rândul lor diviziunea lucrului și a muncii.

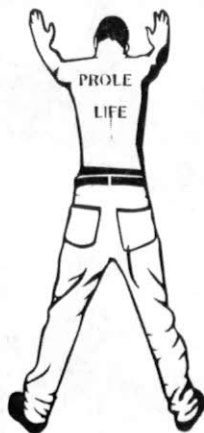


În timp ce aceste diviziuni și comunități exclusive sunt forțate asupra noastră dintr-o parte, o comunitate umană atotinclusivă ne e vândută din cealaltă parte. Comunitatea asta e fel de imaginară pe cât e de falsă. Ea neagă diviziunea de bază a societății.

Patronii conduc guvernul și media, școlile și închisorile, serviciile de ajutor social și poliția. Viața ne e condusă de către ei. Ziarele și televiziunile pun în față viziunea lor asupra lumii. Școlile predau marea (și nefericita) istorie a societății lor și produc o gamă de absolvenți și ratați potriviți pentru diferitele tipuri de munci. Guvernul asigură servicii pentru ca societatea să meargă lin.



Și când totul eșuează, au poliția, închisorile și armata.



Asta nu e comunitatea noastră.

ANTICOMUNITATE

„Puterea ce burghezia o posedă încă în această perioadă își are sursa în lipsa de autonomie și a independenței de spirit”

Anton Pannekoek



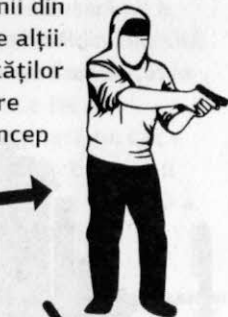
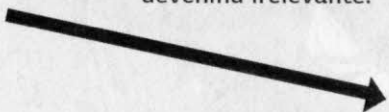
Ne organizează unii împotriva altora, însă ne putem organiza și noi împotriva lor. Scopul discuției despre clasă și „proli” este de a insista pe modul fundamental în care oamenii din diferite „comunități” au în mod esențial experiențe similare și de a arăta că oamenii din aceeași „comunitate” ar trebui de fapt să se urască unii pe alții. Acesta e punctul de plecare pentru a lupta contra comunităților existente. Când începem să luptăm pentru propriile noastre interese vedem că și alții fac același lucru. Prejudecățile încep să dispară și mânia ne este direcționată unde trebuie.



Nu suntem slabi pentru că suntem divizați, suntem divizați pentru că suntem slabi.

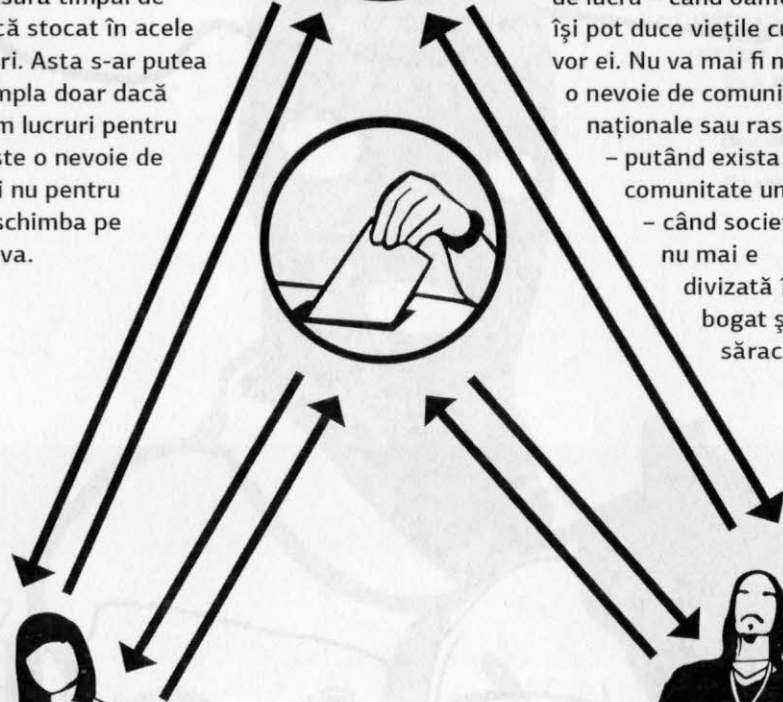
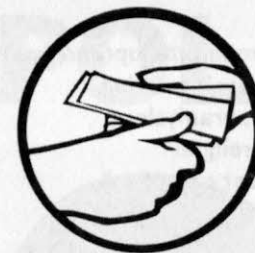


Comunitățile existente devin irelevante pe măsură ce sunt atacate și sunt atacate devenind irelevante.

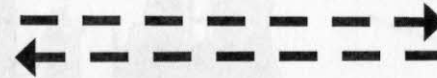


Rasismul și sexismul devin neatrăgătoare când muncitorii și muncitoarele de rase diferite luptă împreună împotriva dușmanului comun de clasă. Iar lupta aceea devine mai eficientă prin implicarea oamenilor din diferite „comunități”.

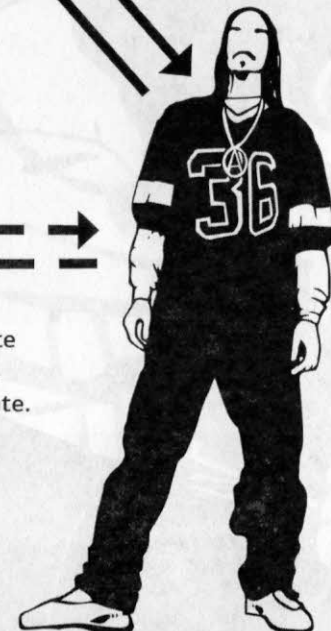
Nu va mai fi nevoie de ceva care să stea în locul a tot ce se cumpără și se vinde – bani – când nu mai este vreo nevoie de a măsura timpul de muncă stocat în acele lucruri. Asta s-ar putea întâmpla doar dacă facem lucruri pentru că este o nevoie de ele și nu pentru a le schimba pe altceva.



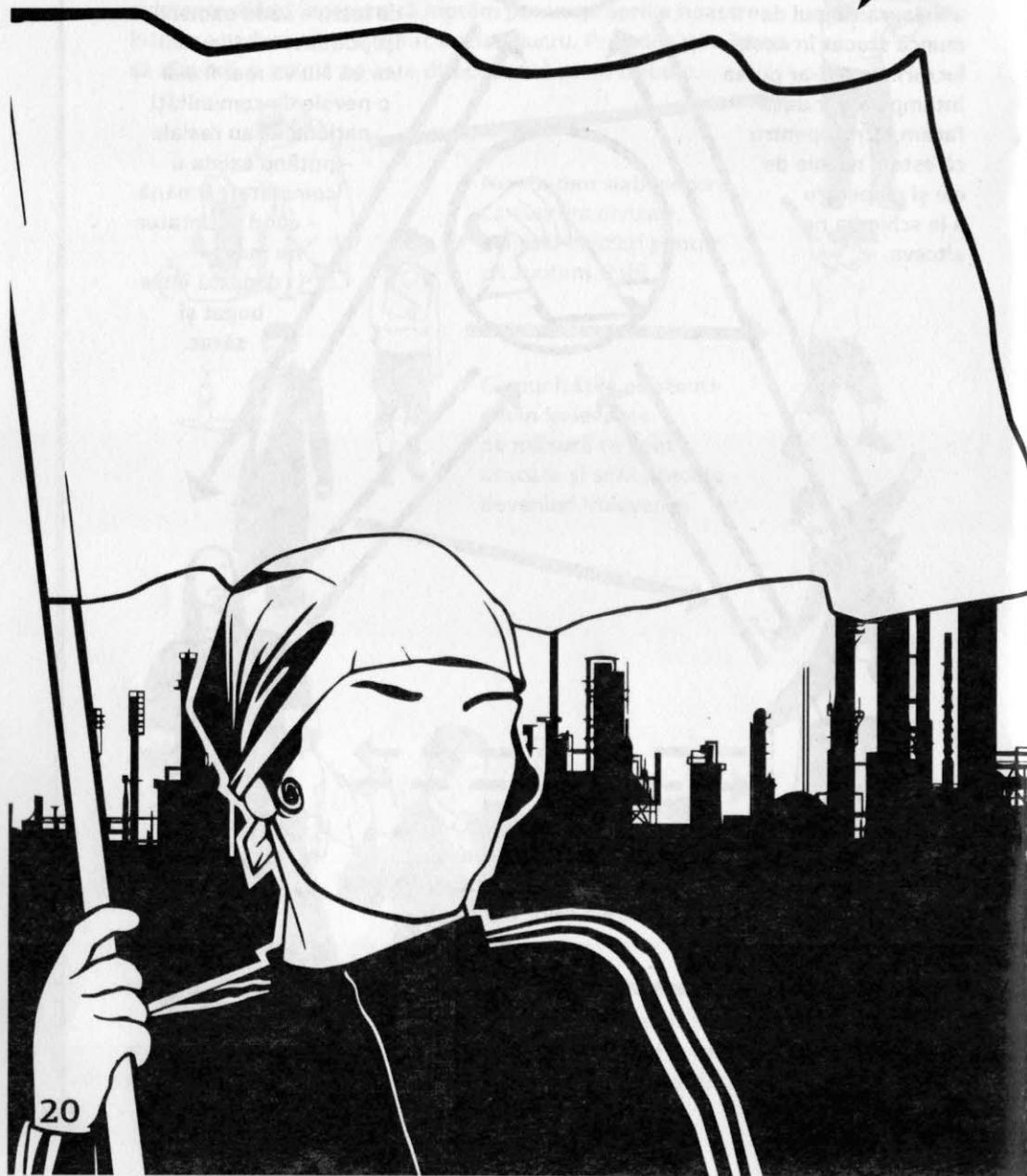
Nu va mai fi nevoie de un guvern pentru a administra societatea când societatea nu mai e divizată între administrație și mână de lucru – când oamenii își pot duce viețile cum vor ei. Nu va mai fi nici o nevoie de comunități naționale sau rasiale – putând exista o comunitate umană – când societatea nu mai e divizată între bogat și sărac.



Modul de a crea aceste condiții e de a lupta împotriva celor existente.



Această tendință de a crea comunitate luptând împotriva condițiilor vieții noastre – așadar împotriva exploatării, banilor, schimbului, granițelor, națiunilor, guvernelor, poliției, religiei instituționalizate și rasei – a fost câteodată numită „comunism”.

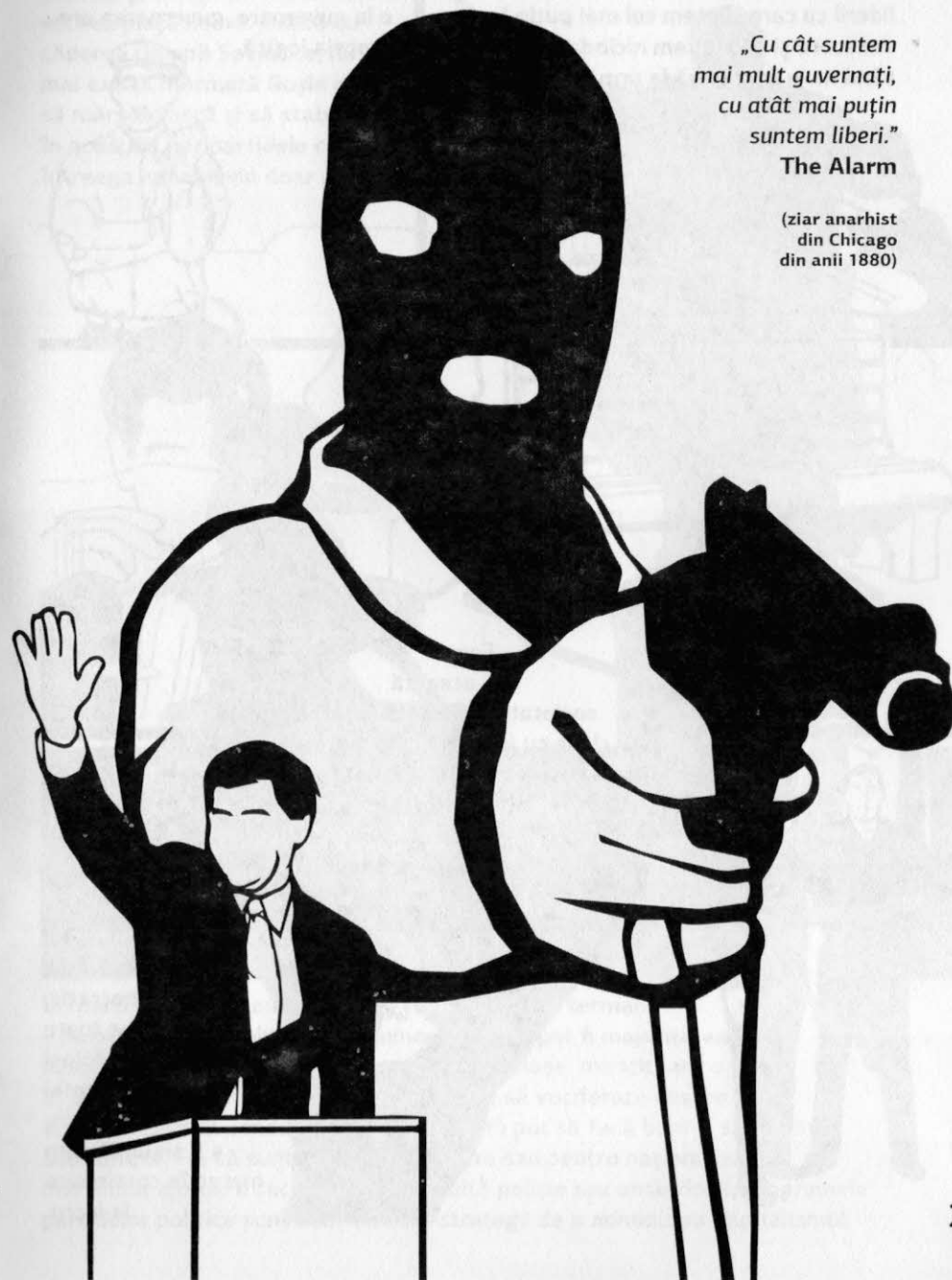


POLITICĂ

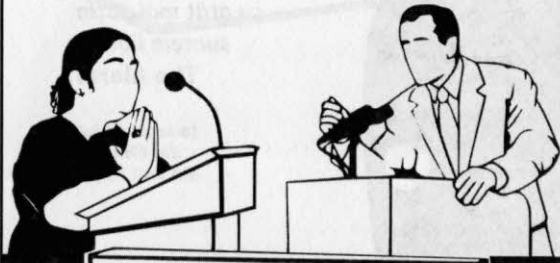
*„Cu cât suntem
mai mult guvernați,
cu atât mai puțin
suntem liberi.”*

The Alarm

(ziar anarhist
din Chicago
din anii 1880)



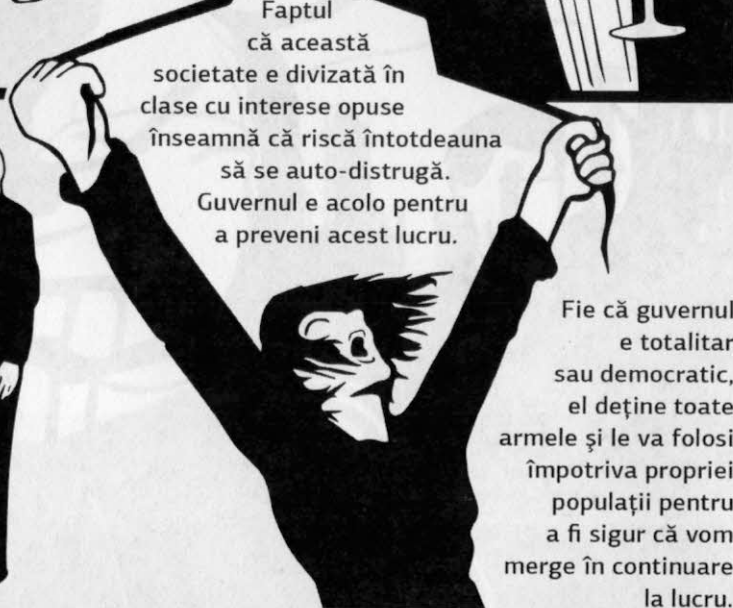
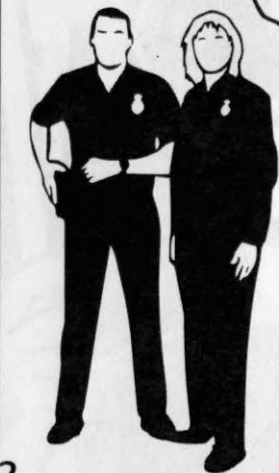
Guvernul este modelul pentru activitatea politică. Politicienii reprezentând diferite țări, regiuni, sau „comunități”, luptă unii cu alții. Suntem încurajați să sprijinim liderii cu care suntem cel mai puțin în dezacord și nu suntem niciodată surprinși când ne-o trag până la urmă.



Tot trecutul muncitoresc sau ideile radicale ale unui politician sunt egale cu zero odată ajuns la guvernare. Indiferent de cine e la guvernare, guvernarea are propria logică.

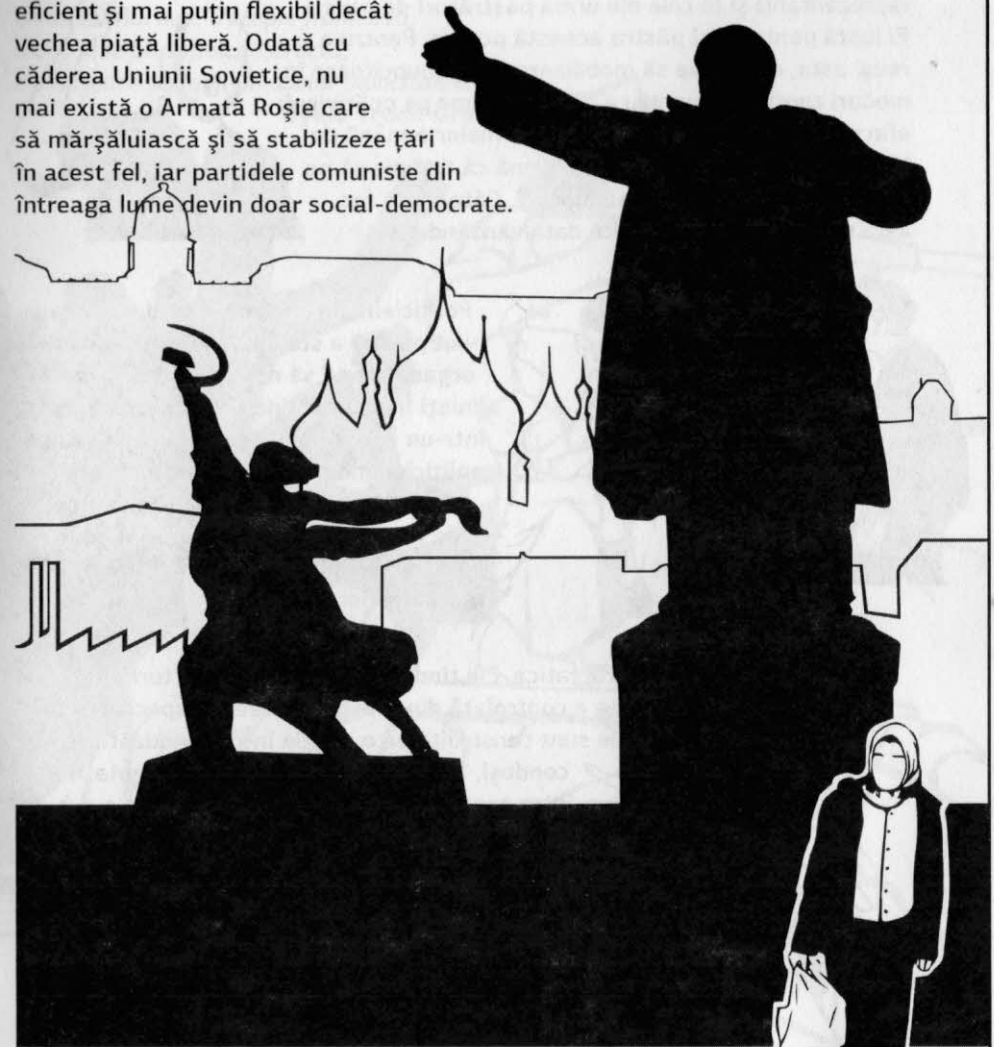


Faptul că această societate e divizată în clase cu interese opuse înseamnă că riscă întotdeauna să se auto-distrugă. Guvernul e acolo pentru a preveni acest lucru.



Fie că guvernul e totalitar sau democratic, el deține toate armele și le va folosi împotriva propriei populații pentru a fi sigur că vom merge în continuare la lucru.

Nu acum mult timp, o situație extrem de instabilă putea fi ameliorată prin naționalizarea întregii industrii a unei țări, creând o poliție de stat și numind toată treaba „comunism”. Acest fel de capitalism s-a dovedit a fi mai puțin eficient și mai puțin flexibil decât vechea piață liberă. Odată cu căderea Uniunii Sovietice, nu mai există o Armată Roșie care să mășăluiască și să stabilizeze țări în acest fel, iar partidele comuniste din întreaga lume devin doar social-democrate.



Un partid politic muncitoresc e o contradicție în termeni – nu pentru că membrii unui anume partid nu pot fi majoritatea muncitori, ci pentru că cel mult poate oferi clasei muncitoare o voce în politică. Dă voie reprezentanților noștri să vocifereze despre cum ar trebui șefii să conducă societatea – cum pot să facă bani și să ne țină sub control. Fie că sunt pentru privatizare sau pentru naționalizare, mai multe ajutoare sociale sau mai multă poliție sau amândouă, programele partidelor politice sunt doar diferite strategii de a administra capitalismul.

Din păcate politica există și în afara guvernului. Liderii de comunitate, activiștii profesioniști și sindicatele vor să se plaseze între muncitori și șefi și să fie mediatori, negociatori, mijloace de comunicare, reprezentanți și în cele din urmă păstrători de pace. Ei luptă pentru a-și păstra această poziție. Pentru a reuși asta, ei trebuie să mobilizeze clasa muncitoare în moduri controlate pentru a pune presiune pe politicienii-afaceriști, în același timp oferind firmelor o mână de lucru gata de muncă. Asta înseamnă că trebuie să ne împrăștiem când începem să luptăm. Câteodată fac asta negociind concesii, altă dată vânzându-ne.



Politicienii ne cheamă întotdeauna la vot pentru a sta apoi liniștiți și a lăsa organizatorul să negocieze. Să stăm aliniați în spatele liderilor și specialiștilor într-un soi de participare pasivă. Acești politicieni non-guvernamentali oferă guvernului o cale de a menține starea de fapt în mod pașnic, ei primind în schimb slujbe de administrare a mizeriei noastre.

Grupurile politice sunt birocratice. Ele tind să oglindească structuri de muncă unde activitatea e controlată din afară. Ele creează specialiști în politică. Ele sunt construite pe o divizie între conducători și conduși, între reprezentanți și reprezentați, între organizatori și organizați. Asta nu e o alegere proastă în ceea ce privește modul de organizare al unei organizații, ce poate fi remediat cu o doză mare de democrație participativă. E un rezultat direct a ceea ce grupurile și activitățile politice încearcă să facă - să administreze o parte din capitalism.



Singurul lucru care ne interesează legat de politică e distrugerea ei.

ANTI-POLITICĂ

„Anarhismul nu e o utopie frumoasă, nici o idee filosofică abstractă, e o mișcare socială a maselor muncitoare.”

Dyelo Truda Group



Când începem să luptăm împotriva condițiilor vieții noastre, un soi complet diferit de activitate apare. Nu ne așteptăm ca un politician să vină să schimbe lucrurile pentru noi. O facem singuri, alături de alți opresați. Oricând acest fel de rezistență a clasei muncitoare iese la suprafață, politicienii încearcă să-l stingă într-un potop de petiții, lobby-uri și campanii electorale. Însă când luptăm pentru noi înșine, activitatea noastră arată cu totul altfel de a lor. Luăm poprietatea de la noii chiaburi și o folosim pentru noi înșine.

Folosim tactici militante împotriva șefilor și ajungem să ne luptăm cu poliția. Formăm grupuri în care toată lumea ia parte la activitate și nu există vreo diviziune între lideri și conduși. Noi nu luptăm pentru liderii noștri, pentru șefii noștri sau pentru țara noastră. Noi luptăm pentru noi.



„Asta nu e cea mai tare formă de democrație. Ne impunem nevoile societății fără dezbateri – nevoi ce sunt în directă contradicție cu interesele și dorințele bogaților de pretutindeni. Nu există vreun mod pentru noi de a discuta cu societatea asta.

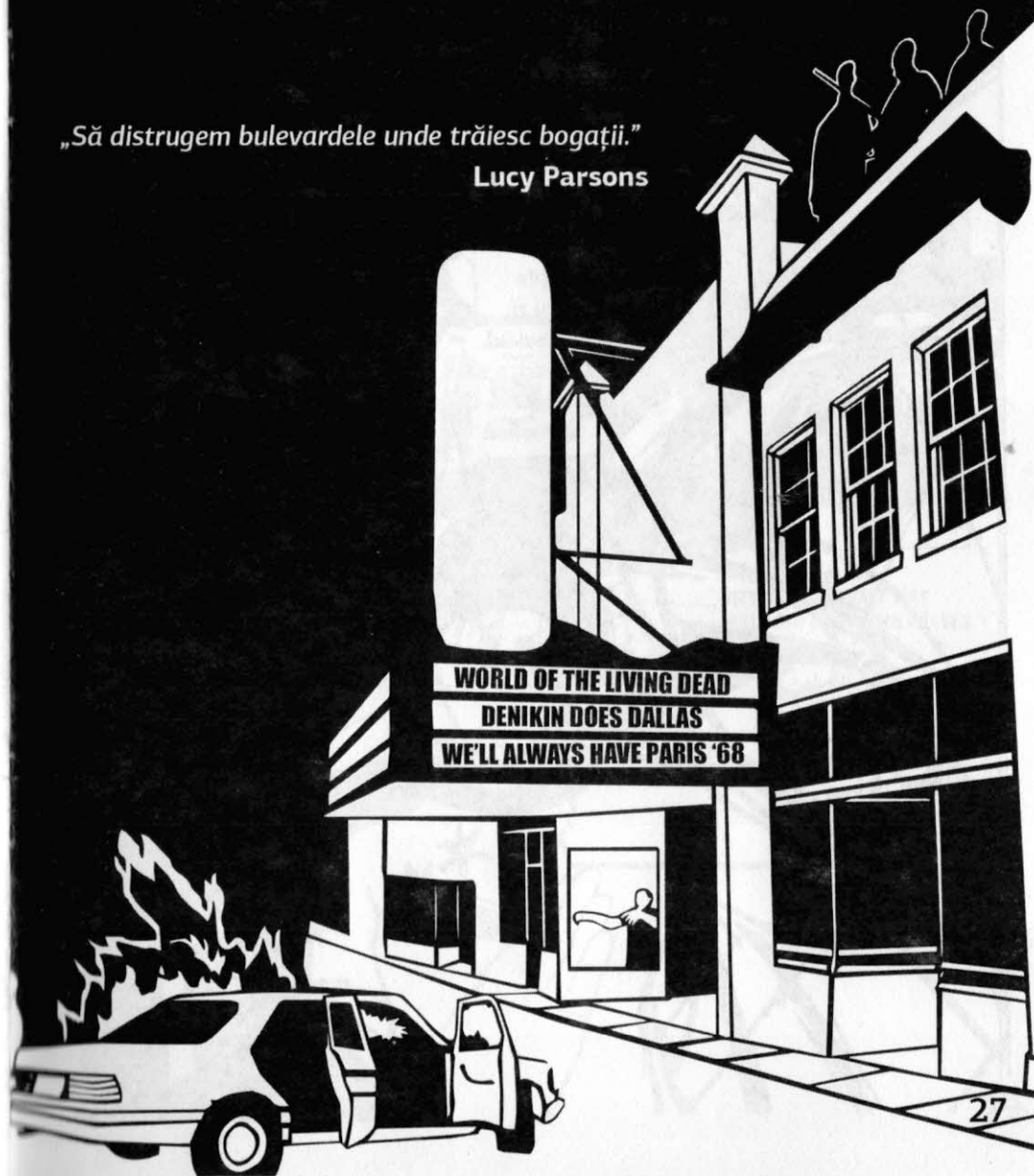


Tendința asta a luptelor clasei muncitoare de a ieși împotriva guvernului și politicii și de a crea noi forme de organizare ce nu presupun a ne pune încrederea în altceva decât propria abilitate, a fost uneori numită „anarhism”.

RĂZBOI

„Să distrugem bulevardele unde trăiesc bogații.”

Lucy Parsons



Deci ne aflăm într-un război – un război de clasă.

Nu există un set de idei, propuneri sau strategii organizaționale ce pot aduce victoria. Nu există vreo soluție în afară de câștigarea războiului.

Câtă vreme ei au inițiativa, suntem separați și pasivi. Răspunsul nostru la condițiile noastre de viață este individual: renunțăm la slujbele noastre, ne mutăm în cartiere cu chirie mai mică, ne alăturăm unor subculturi și găști, ne sinucidem,

cumpărăm bilete de loterie, abuzăm de droguri și de alcool, mergem la biserică. Lumea lor pare a fi

singura posibilitate. Orice

speranță de schimbare e

trăită la nivel imaginar

– separată de viețile

noastre de zi cu zi.

Totul e la locul lui,

cu toată criza și

distrugerea ce

o implică

faptul

ăsta.



Când începem ofensiva, începem să ne recunoaștem unul pe altul și să luptăm colectiv. Noi folosim modurile în care societatea depinde de noi pentru a o distruge. Facem grevă, sabotaj, răsccoală, dezertare, rebeliune și luăm proprietatea. Creăm organizații pentru a ne coordona și amplifica activitățile. Tot felul de noi posibilități apar.



Devenim mai curajoși și mai agresivi în urmărirea intereselor noastre de clasă. Acestea nu au legătură cu formarea unui nou guvern sau cu a deveni patroni. Interesele noastre țin de uciderea modului nostru de a trăi – și a societății bazate pe acest mod de viață.

Noi suntem clasa muncitoare ce vrea să abolească munca și clasa. Noi suntem comunitatea ce vrea să distrugă comunitatea existentă. Programul nostru politic constă în a distruge politica. Pentru a face asta trebuie să împingem tendințele subversive ce există azi până remodelează complet societatea peste tot. Asta a fost numită deseori "revoluție".

